

עין משפט
גד מצוה

קבה א מיי פייג מהל'
אסורי ביאה הל' ו
סגא לאוין קמו טושי"ע ייד
סי' סכא שפיף ד':
קבו ב ג מיי' שט
וטושי"ע שס וס"ג:

תורה אור השלם

- וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵךְ אֶל־הָעָם וְקִדְשָׁתָם הַיּוֹם וּמָחָר וּבָכֶסוּ שְׂמֹלֶתָם: שְׂמֹת י ט י
- וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הָדָם וַיִּזְרֶק עַל־הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דָם הַבְּרִית אֲשֶׁר בָּרַךְ יְיָ עִמָּכֶם עַל אֲשֶׁר הִתְּבָרִיתִם אֵלַי:

- שְׂמֹת כד ח
- תּוֹרָה אַחַת מוֹשֶׁפֶט אֲחֹד יִתְּנָה לָכֶם וְלִגְדֵי הַגֵּזֶר אַתְּכֶם:

- במדבר טו טו
- מוֹשֶׁפֶט אֲחֹד יִתְּנָה לָכֶם כִּי־בְרָאָהּ יִתְּנָה כִּי אֵינִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

ויקרא כד כב

וְאָצְוָה אֶת־שְׂפָטֵיכֶם בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר שָׁמַע בֵּין אֲחֵיכֶם וּשְׂפָטָתָם צָדֵק בֵּין אִישׁ וּבֵין אֲחֵיו וּבֵין גֵּרָו:
דברים א טו
וְכִי יִגְדֹּר אֲחֶיךָ גֵּר בְּאַרְצְכֶם לֹא תוֹנוּ אוֹתוֹ:
ויקרא יט לג

תוספות ישנים

א) וי"ל דהתם היינו טעמא משום דמלקות תחת מיתה עומדת ולכן תחת משלשין זו כמו במיתה וילפינן מינה אש"נ דכ"א אפשר:
ב) עוד פירש רש"י נחמל דודאי ר' עקיבא פליג עליהו וקמפסוגי בגר שגא להמגיר כמון וכל דר' אלעזר סגר דהוי גר שהי' כשאלו בפסחא אצותיו לא נכנסו לצרית אלא צמילה וטבילה והואת דמיס ואותה טבילה כשרה אף צלילה דמתנן במסכת פרה (פ"ג מ"ה) אכל הוא עגמו טובל צלילה ומהו ציוס ולענין טומאה יש עוד טבילה אחרת אחר הזאה שהיא כדי לטהר מטומאה דכתיב בקרא והזה כרישא והדר ורחץ במים ואותה טבילה אינה כשרה אלא ציוס דמתנן בפרק ז' דמגילה (דף ב. וסס) אין טובלין ואין מוין אלא ציוס ויש מפרשים דהם טבילת אזור איירי אין טובלים אזור אלא ציוס כדאמרין בסוף מסכת פרה שאם טבל את האזור צלילה אפי' הזה ציוס הואתו פסולה והשתא אמי שפיר הא דמתנן טבילה קודם להזאה והא דקאמר דהתם ציוס השלישי וגו' ואיתקש טבילה להזאה היינו בקרא דלקמיה דכתיב ולקח אזור וטבל במים איש טהור והזה על האהל וגו' וכן משמע בירושלמי דמגילה דאמר וטבל והזה מה הזאה ציוס אף טבילה ציוס ואין לתמוה כיון דבעי הזאה היאך מקבלים גרים צומן היה דצפ' ארצעה מחוסרי כפרה נפקא לן מקרא דלא צניינן:
ו) **וְרָבִי יְהוֹשֻעַ מְבַאֵרָה בַּמִּבְחָהּ בְּנֵאֻמָּה** אע"ג דאית ליה דאין הזאה בלא טבילה לא היו בכלל אותה הזאה אי נמי משום דצי אליעזר איטריך האי טעמא דמסיק משום דאיהו נמי מודה דבטבילה לחוד סגי כדאמר לעיל בטבל ולא מל כולי עלמא לא פליגי דלית ליה דאין הזאה בלא טבילה א:
ביו"ד דאמר רבי יהודה דבחדא סגי בו' מימה דפרריך פשיטא דמנא ליה דסגי צמילה לחודה דלמא כר' יהושע סגר ליה דטבילה בלא טבילה מהניא אצל מילה בלא טבילה לא מהני:
ד) תְּקוּנָה גְבֻרָה בַּשְּׁבָתָא א"א מתקנינן. ואע"ג דלענין טומאה שרי לטבול בשבת *משום דנראה כמיקר שאני הכא דבעי שני ת"ח לעמוד שם בשעת טבילה להודיעו המצות כדאמרין לקמן (דף מז:):
ה) דְּרָבִי יוֹסֵי תִרְתִּי בְּעִי כתב דה"ג דגר שנתגייר כשהוא מהול צריך להטיף ממנו דם צרית וקטן שגולד כשהוא מהול אין צריך להטיף וטעמא דקטן שלא הייתה לו עללה מעולם אין צריך אצל גר שהיתה לו ערלה ומילתו אינה מילה צריך להטיף דם צרית ו) ומיהו אם נכרת לו כל הגיד וכל להתגייר אין דומה שמילתו מעכבתו מלהתגייר ומודי רבי יוסי צהיאי דסגי בטבילה לחודה ור"ח פסק במסכת שבת איפכא מה"ג וכן משמע בפרק ר"א דמילה (שבת דף קה. וסס) דקאמר לא נחלקו צית שמאי וצית הלל על גולד כשהוא מהול שצריך להטיף ממנו דם צרית על מה נחלקו על גר שנתגייר כשהוא מהול וגראה שעל זה סמכו ה"ג דסברי להו כדאמוראי דהתם דאית להו דקטן אין צריך ובגר סברי כר' יוסי דשמעמינן דמשמע דלהכתא כוותיה ובפרק הערל (לקמן דף עב.) פליגי רצי אלעזר דר"ש ורצנן בגר שנתגייר כשהוא מהול אם נמול ציוס או אפי' צלילה אצל כולוהו מודו דלריך הטפת דם צרית:
ו) שִׁמְעָה מִינָה דְּגֵר צִרְיָן שִׁשָּׁה. וא"ת דולמא דאינקלשו וי"ל דמרב ספרא דייק שהרי ר' חייא הזכירו לפי שהיה בעל מעשה ורשא רוב יוסף הזכיר רצי אושעיא מצרו אצל רב ספרא למא הזכיר ר' אושעיא צר' חייא:
ז) אֵינּו גר עד שימול ויטבול. מהכא לא מלי לדקדק דלא מיסגי בטבילה לחודה ולא צא לדקדק אלא דמילה בלא טבילה לא מהניא:
אין מטבילין גר בצי"ה. דמשפט כתיב ציה ואע"פ שכנר מל חשיב ליה כתחילת דין:
ח) מְשַׁפְּטֵי כְּתִיב בִּיה. ופשטתם דקך צין איש וצין אחיו וצין גרו (דברים ה) אי נמי משפט אחד יהיה לכם ולגר (במדבר טו) ואפי' למ"ד כסנהדרין (דף ג. וסס) דגר.

עיי' לביטער רביע תנאלי ניחא דהכי פריך טבילה צמחות מנא ליה כלומר בשעה שאכלו הפסח מנא ליה שהצמחות שבו טבילה ומתקבלה כן העם אכלו פסח צין אנשים צין נשים דאין למר דטבולו מדכתיב ויחזיקו שהרי אותו הפסוק נתקן מורה כתיב אצל בפסח הרי אכלו עדיין כיון שלא טבול הא אית גר עד שטבול. ומיין דצמחות לא שייא ציה מילה מתיבא נפקו מסורת על דבשאלא צמחת אש"ג דלא טבול עד מתן מורה מ"מ כיון שמהו נפקו מסורת

מו:

משאי אפשר. מימה לר' עקיבא מנלן דאין משלשין צמכות דבפרק קמא דמכות (דף ה.) לפינן לה ממימה והיינו אי אפשר ואין לומר דהתם דגזירה שוה היא מודה ר"ע דדנין משאי אפשר משום דאין ג"ש למחאה אצל הכא צנין אצ הוא דהא הכא נמי היקישא הוא כדמסיק בסוף התודה (מנחות דף פב: וסס) דדריש רצי אליעזר מועצדה (שמות יג) שיהו כל העבדות שוות זה כזה ולא קיבל ר"ע אף על גב דאין היקש (נמי למחאה' א):

בשמיב' ולא מ' כולי' עלמא לא פליגי דמהני כי פליגי במל ולא טבל רבי אליעזר יליף מאבות ורבי יהושע באבות נמי טבילה הוה מנא ליה אילימא מדכתיב ילך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמולותם ומה במקום שאין טעון כבוס טעון טבילה במקום שטעון כבוס אינו דין שטעון טבילה ודלמא נקיות בעלמא אלא מהכא ויקח משה את הדם ויזרוק על העם וגמירי^ב דאין הזאה בלא טבילה ורבי יהושע טבילה באמהות מנלן סברא הוא דאם כן במה נכנסו תחת כנפי השכינה א) א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן לעולם אינו גר עד שימול ויטבול פשיטא א) יחיד ורבים הלכה כרבים מאן חכמים א) רבי יוסי דתניא הרי שבא ואמר מלתי ולא טבלתי מטבילין אותו ומה בכך דברי ר' יהודה רבי יוסי אומר אין מטבילין לפיכך מטבילין גר בשבת דברי ר' יהודה ור' יוסי אומר אין מטבילין אמר מר לפיכך מטבילין גר בשבת א) פשיטא כיון דא"ר יהודה בחדא סגיאי היכא דמל לפנינו מטבילין מאי לפיכך מהו דתימא לרבי יהודה טבילה עיקר וטבילה בשבת לא דקא מתקן גברא קמ"ל דר' יהודה או הא או הא בעי ר' יוסי אומר אין מטבילין פשיטא דכיון דאמר רבי יוסי תרתי בעינן תקוני גברא בשבת לא מתקנינן מהו דתימא לר' יוסי מילה עיקר והתם הוא דלא הואי מילה בפנינו אבל היכא דהויא מילה בפנינו אימא ליטבל זה בשבתא קמ"ל דרבי יוסי תרתי בעי אמר רבה עובדא הוה בר רבי חייא בר רבי אורב יוסף מותני רבי אושעיא א) בר רבי ורב ספרא מתני ר' אושעיא בר' חייא דאתא לקמיה גר שמול ולא טבל א"ל שהי כאן עד למחר ונטבילינך ש"מ תלת יבש"מ גר צריך שלשה וש"מ אינו גר עד שימול ויטבול וש"מ אין מטבילין גר בליילה ונימא ש"מ נמי בעינן מומחין דלמא דאינקלעו אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן א) גר צריך ג' במשפט כתיב ביה ת"ר א) מי שבא ואמר גר אני יכול נקבלנו ת"ל אתך במוחזק לך בא ועדייו עמו מנין ת"ל ובי יגור א) אתך גר בארצכם

החולין ליבמתו פרק רביעי יבמות

מקום שאין טעון כיצום. כגון צעל קרי צעלמא דכתיב ורחץ במים וטמא עד הערב (ויקרא טו) ולא כתיב יכבס בגדיו:
מקום שטעון כיצום. כגון צקבול תורה דכתיב וכבסו שמולותם:
דלמא נקיוס צעלמא. ההוא כיצום לאו משום טומאה הוה דלטעון טבילה מקי"ו אלא שיהיו צגדיהם לצנים והגויסם לקבל פני שכינה:
ויזרוק על העס. הזאה הוא:
מעטלים אוסו. והוי כישראל מעליא ואין צריך לצדוק צעדים אם מילתו לשם מצות מילה:
ומה צדך. אם אין מילתו לשם מילה הואיל וטבל בטבילה סגי:
אין מעטלים. שמה ערבי מהול א) וגבעוי מהול הוא וצריך להטיף ממנו דם צרית דר' יוסי תרתי צעי' לפיכך. הואיל ולר' יהודה בחדא סגיאי מטבילין בשבת גר שמה אסתמול לפנינו דצמילה סגי ליה וכי מטבלי ליה בשבתא לא מתקני גצרה:
הכי גרסינן אמר מר לפיכך מטבילין גר בשבת דברי רבי יהודה פשיטא כיון דלרבי יהודה בחדא סגי היכא דמל לפנינו מעטלים: טבילה עיקר. דהא אמילה שמעינן ליה דקאמר ומה צדך:
ר' יוסי אומר אין מעטלין. תרתי צעי ואע"ג דמל בפנינו טבילתו תקנתו:
עוצדא הוה צי ר' חייא צר רצי ורב יוסף מפני צר' אושעיא צ"ה. כלומר ר' אושעיא נמי הוה צהדי ר' חייא:
ורב ספרא מפני. דאף רצי אושעיא צר' חייא הוה צהדייהו:
שהי האידנא. לילה היה:
ש"מ. מדרב ספרא דלאמר תלמא הוו גר צריך לגשה:
דנעינן מומחין. כי הך תלמא גצרי רצנן רצרצי:
דלמא דאינקלעו. הכי הוה מעשה דאיתרמו רצנן כי הני אצל ג' ודאי שמעינן מדקפליג רב ספרא ומוסיף עד דהוו תלמא:
משפט כתיב ציה. משפט אחד יהיה לכם ולגר (במדבר טו) ואין משפט פחות מג':
יכול מקבלין אוסו. לא נלריכנו הטפת דם צרית וטבילה:
צא ועדין עמו מנין. שנאמן:
סלמוד לומר ובי יגור. מכל מקום. ולקמן א) פריך כיון דעדין עמו פשיטא ומי צעי קרא:
בכל

בטבל ולא מל כולי' עלמא לא פליגי דמהני כי פליגי במל ולא טבל רבי אליעזר יליף מאבות ורבי יהושע באבות נמי טבילה הוה מנא ליה אילימא מדכתיב ילך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמולותם ומה במקום שאין טעון כבוס טעון טבילה במקום שטעון כבוס אינו דין שטעון טבילה ודלמא נקיות בעלמא אלא מהכא ויקח משה את הדם ויזרוק על העם וגמירי^ב דאין הזאה בלא טבילה ורבי יהושע טבילה באמהות מנלן סברא הוא דאם כן במה נכנסו תחת כנפי השכינה א) א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן לעולם אינו גר עד שימול ויטבול פשיטא א) יחיד ורבים הלכה כרבים מאן חכמים א) רבי יוסי דתניא הרי שבא ואמר מלתי ולא טבלתי מטבילין אותו ומה בכך דברי ר' יהודה רבי יוסי אומר אין מטבילין לפיכך מטבילין גר בשבת דברי ר' יהודה ור' יוסי אומר אין מטבילין אמר מר לפיכך מטבילין גר בשבת א) פשיטא כיון דא"ר יהודה בחדא סגיאי היכא דמל לפנינו מטבילין מאי לפיכך מהו דתימא לרבי יהודה טבילה עיקר וטבילה בשבת לא דקא מתקן גברא קמ"ל דר' יהודה או הא או הא בעי ר' יוסי אומר אין מטבילין פשיטא דכיון דאמר רבי יוסי תרתי בעינן תקוני גברא בשבת לא מתקנינן מהו דתימא לר' יוסי מילה עיקר והתם הוא דלא הואי מילה בפנינו אבל היכא דהויא מילה בפנינו אימא ליטבל זה בשבתא קמ"ל דרבי יוסי תרתי בעי אמר רבה עובדא הוה בר רבי חייא בר רבי אורב יוסף מותני רבי אושעיא א) בר רבי ורב ספרא מתני ר' אושעיא בר' חייא דאתא לקמיה גר שמול ולא טבל א"ל שהי כאן עד למחר ונטבילינך ש"מ תלת יבש"מ גר צריך שלשה וש"מ אינו גר עד שימול ויטבול וש"מ אין מטבילין גר בליילה ונימא ש"מ נמי בעינן מומחין דלמא דאינקלעו אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן א) גר צריך ג' במשפט כתיב ביה ת"ר א) מי שבא ואמר גר אני יכול נקבלנו ת"ל אתך במוחזק לך בא ועדייו עמו מנין ת"ל ובי יגור א) אתך גר בארצכם

בטבל ולא מל כולי' עלמא לא פליגי דמהני כי פליגי במל ולא טבל רבי אליעזר יליף מאבות ורבי יהושע באבות נמי טבילה הוה מנא ליה אילימא מדכתיב ילך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמולותם ומה במקום שאין טעון כבוס טעון טבילה במקום שטעון כבוס אינו דין שטעון טבילה ודלמא נקיות בעלמא אלא מהכא ויקח משה את הדם ויזרוק על העם וגמירי^ב דאין הזאה בלא טבילה ורבי יהושע טבילה באמהות מנלן סברא הוא דאם כן במה נכנסו תחת כנפי השכינה א) א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן לעולם אינו גר עד שימול ויטבול פשיטא א) יחיד ורבים הלכה כרבים מאן חכמים א) רבי יוסי דתניא הרי שבא ואמר מלתי ולא טבלתי מטבילין אותו ומה בכך דברי ר' יהודה רבי יוסי אומר אין מטבילין לפיכך מטבילין גר בשבת דברי ר' יהודה ור' יוסי אומר אין מטבילין אמר מר לפיכך מטבילין גר בשבת א) פשיטא כיון דא"ר יהודה בחדא סגיאי היכא דמל לפנינו מטבילין מאי לפיכך מהו דתימא לרבי יהודה טבילה עיקר וטבילה בשבת לא דקא מתקן גברא קמ"ל דר' יהודה או הא או הא בעי ר' יוסי אומר אין מטבילין פשיטא דכיון דאמר רבי יוסי תרתי בעינן תקוני גברא בשבת לא מתקנינן מהו דתימא לר' יוסי מילה עיקר והתם הוא דלא הואי מילה בפנינו אבל היכא דהויא מילה בפנינו אימא ליטבל זה בשבתא קמ"ל דרבי יוסי תרתי בעי אמר רבה עובדא הוה בר רבי חייא בר רבי אורב יוסף מותני רבי אושעיא א) בר רבי ורב ספרא מתני ר' אושעיא בר' חייא דאתא לקמיה גר שמול ולא טבל א"ל שהי כאן עד למחר ונטבילינך ש"מ תלת יבש"מ גר צריך שלשה וש"מ אינו גר עד שימול ויטבול וש"מ אין מטבילין גר בליילה ונימא ש"מ נמי בעינן מומחין דלמא דאינקלעו אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן א) גר צריך ג' במשפט כתיב ביה ת"ר א) מי שבא ואמר גר אני יכול נקבלנו ת"ל אתך במוחזק לך בא ועדייו עמו מנין ת"ל ובי יגור א) אתך גר בארצכם

ביו"ד דאמר רבי יהודה דבחדא סגי בו' מימה דפרריך פשיטא דמנא ליה דסגי צמילה לחודה דלמא כר' יהושע סגר ליה דטבילה בלא טבילה מהניא אצל מילה בלא טבילה לא מהני:
ד) תְּקוּנָה גְבֻרָה בַּשְּׁבָתָא א"א מתקנינן. ואע"ג דלענין טומאה שרי לטבול בשבת *משום דנראה כמיקר שאני הכא דבעי שני ת"ח לעמוד שם בשעת טבילה להודיעו המצות כדאמרין לקמן (דף מז:):
ה) דְּרָבִי יוֹסֵי תִרְתִּי בְּעִי כתב דה"ג דגר שנתגייר כשהוא מהול צריך להטיף ממנו דם צרית וקטן שגולד כשהוא מהול אין צריך להטיף וטעמא דקטן שלא הייתה לו עללה מעולם אין צריך אצל גר שהיתה לו ערלה ומילתו אינה מילה צריך להטיף דם צרית ו) ומיהו אם נכרת לו כל הגיד וכל להתגייר אין דומה שמילתו מעכבתו מלהתגייר ומודי רבי יוסי צהיאי דסגי בטבילה לחודה ור"ח פסק במסכת שבת איפכא מה"ג וכן משמע בפרק ר"א דמילה (שבת דף קה. וסס) דקאמר לא נחלקו צית שמאי וצית הלל על גולד כשהוא מהול שצריך להטיף ממנו דם צרית על מה נחלקו על גר שנתגייר כשהוא מהול וגראה שעל זה סמכו ה"ג דסברי להו כדאמוראי דהתם דאית להו דקטן אין צריך ובגר סברי כר' יוסי דשמעמינן דמשמע דלהכתא כוותיה ובפרק הערל (לקמן דף עב.) פליגי רצי אלעזר דר"ש ורצנן בגר שנתגייר כשהוא מהול אם נמול ציוס או אפי' צלילה אצל כולוהו מודו דלריך הטפת דם צרית:
ו) שִׁמְעָה מִינָה דְּגֵר צִרְיָן שִׁשָּׁה. וא"ת דולמא דאינקלשו וי"ל דמרב ספרא דייק שהרי ר' חייא הזכירו לפי שהיה בעל מעשה ורשא רוב יוסף הזכיר רצי אושעיא מצרו אצל רב ספרא למא הזכיר ר' אושעיא צר' חייא:
ז) אֵינּו גר עד שימול ויטבול. מהכא לא מלי לדקדק דלא מיסגי בטבילה לחודה ולא צא לדקדק אלא דמילה בלא טבילה לא מהניא:
אין מטבילין גר בצי"ה. דמשפט כתיב ציה ואע"פ שכנר מל חשיב ליה כתחילת דין:
ח) מְשַׁפְּטֵי כְּתִיב בִּיה. ופשטתם דקך צין איש וצין אחיו וצין גרו (דברים ה) אי נמי משפט אחד יהיה לכם ולגר (במדבר טו) ואפי' למ"ד כסנהדרין (דף ג. וסס) דגר.

עטבילין גר בשבת. סי' היכא שמה בפנינו מטבילין לפי שהטבילה אינה עיקר מיקון:
מימה דאמרין (ביצה יח:) כל חייבי טבילות טובלין כדרכן צין בשבת צין ביוז"כ. י"ל דלא דמי דהתם לא הוי מיקון גדול כמו הכא שגא על ידי כן לתורת יהדות:
קמ"ל דר' יוסי תרתי צעי. משמע הכא דר' יוסי צעי מילה לשמה ותימה דבפרק אין עומדין (ע"ז כו.) משמע דקאמר ר' יוסי ויסיין מליט מילה לשמה אלא מל והיך עד

מסורת הש"ס

א) (כרימות ט. ע"ש),
ב) ברכות מז: ע"ש,
ג) (נברכות ט. וש"נ),
ד) [לקמן קה: עירובין פג. וש"נ],
ה) (נ"ל צריכי וכו' א) ברכ אלפס],
ו) (קדושין סב: [לקמן מז:],
ז) כס"א: נכרי,
ח) ס"א גבעוי,
ט) (דף מז:),
י) (וע"ע חוס' מנחות פב: ד"ה והשתא ומוס' מנחות ט. ד"ה ומה צדך],
יא) (וע"ע חוס' מגילה כו,]

גליון הש"ס

חוס' ד"ה תקוני גברא
בר' פשוט גצרה' בביקר.
דכאי' צבילה דף י"ע א':

הגהות הב"ח

א) גבי' מטבילין גר בשבת דברי רבי יהודה פשיטא כיון:
ב) שם מ"ל ובי יגור באלרסם כל"י ותיבות אמך גר נמחק:

מוסף רש"י

גר צריך ג'. שלשה יסבלים שמקנין לו להטבילו ולהודיע מקלת מצות קלות ומזמורת (קדושין סב:).
משפט כתיב ביה. משפט אחד יהיה לכם כגר כחורח (סו).

תוספות ישנים (המשך)

ערל כדי לאכול פסח אש"ג שאל האי יודיסם גמוריס עד שטבלו דמתשעמ ליה לר' יהושע:
ג) וז"ה דהוי מלי למפרך לר' אליעזר גופיה מיהו פריך לר' יהושע מפני שהזכיר כהדאי שכן מליט כדאמורא שטבול ולא מלי:
רבי יוסי אומר אין מטבילין פירוש דשמה ערבי מהול הוא ולא הייתה מילה לשמה וצריך להטיף ממנו דם צרית. ותימה דמשמע דהלכה כן דהכי יחזיק במסקנא דהלכה כר' יוסי ושבכת (קלח).
תשמע דגר שנתגייר כשהוא מהול צ"ה אומרם אי"ל להטיף ממנו דם צרית גבי לא נחלקו על קטן [שגולד] כשהוא מהול וכו' וקיי"ל כהלכה ביה. לכן נראה דודאי אין צריך וטעמא דר' יוסי משום דבעי טבילה עם מילה זה שמה לא מל לשמה אצל נתגייר כשהוא מהול מודה דא"ל להטיף ממנו דם צרית דהכא גרע משום דמל שאל לשמה מעלה מהול דהוי סתמא דלא עבד ולא מדי וכן נראה דר' שנתגייר כשהוא מהול אין צריך להטיף כדאמרי צ"ה בשבת וקטן שטבל מהול צריך להטיף כדקאמר התם לא נחלקו שצריך להטיף טבול מהול:
ד) וצריך ליתן טעם לפ' ההלכות גדולות דדוקא גר כשבא לתורת יהדות אין לו ליכנס תחת כנפי שכיניה כשנתגייר מהול אם לא בהטפת דם אצל קטן שאל דהוסיק בערלות לא צריך ודוחק הוא. אכן יש טעם ביור דמן היין איסוריהם קריסו הטפת דם צרית אלא בקטן אי"ל להטיף דדרשינן (בשבת קלה) מדכתיב עטלתו דכיון שטבל מהול לא הוי ערלה ואי"ל להטיף ודוקא בקטן דגלי קרא לא אצל גר דלא גלי לא גלי:
לפיכך

עטבילין גר בשבת. סי' היכא שמה בפנינו מטבילין לפי שהטבילה אינה עיקר מיקון:
מימה דאמרין (ביצה יח:) כל חייבי טבילות טובלין כדרכן צין בשבת צין ביוז"כ. י"ל דלא דמי דהתם לא הוי מיקון גדול כמו הכא שגא על ידי כן לתורת יהדות:
קמ"ל דר' יוסי תרתי צעי. משמע הכא דר' יוסי צעי מילה לשמה ותימה דבפרק אין עומדין (ע"ז כו.) משמע דקאמר ר' יוסי ויסיין מליט מילה לשמה אלא מל והיך עד

עיי' לביטער רביע תנאלי ניחא דהכי פריך טבילה צמחות מנא ליה כלומר בשעה שאכלו הפסח מנא ליה שהצמחות שבו טבילה ומתקבלה כן העם אכלו פסח צין אנשים צין נשים דאין למר דטבולו מדכתיב ויחזיקו שהרי אותו הפסוק נתקן מורה כתיב אצל בפסח הרי אכלו עדיין כיון שלא טבול הא אית גר עד שטבול. ומיין דצמחות לא שייא ציה מילה מתיבא נפקו מסורת על דבשאלא צמחת אש"ג דלא טבול עד מתן מורה מ"מ כיון שמהו נפקו מסורת